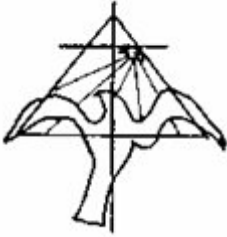

1

leden
2007

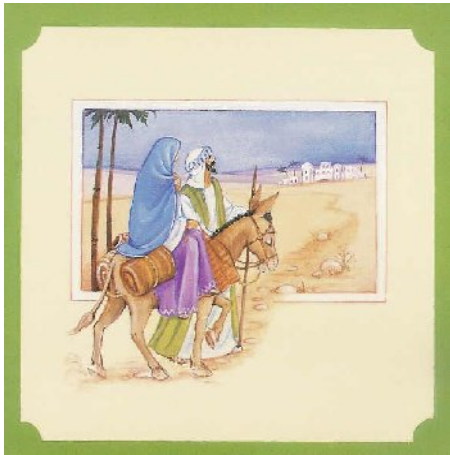
Košířský farní list

Leden

KDO JSI?

Člověk by neměl být cizím člověkem ve své rodině, neměl by být cizincem ve své vlasti ani však někým cizím v církvi, do které patří. Kdy něco takového může nastat? Častou příčinou tohoto stavu je nevědomost. Mluvíme o těch druhých, kteří jsou mimo nás a tvoří tato tři seskupení a necítíme svou sounáležitost s nimi

U pokrevní rodiny to snad nebývá tak časté, ale vlast a církev bývají stavěny jako vnější předmět časté kritiky. Známe dobře nářky typu: „ten český národ, ta církev“ Mnoho příslušníků národa nemá vlastenecké cítění a mnoho pokřtěných postrádá církevní cítění – sentire cum ecclesia. Jak bychom mohli překonat tento nedostatek? Můžeme usilovat o hlubší poznání církve, život v ní a s ní, abychom inspirovali také

ostatní naše současníky.

Apoštol Pavel se na začátku svého Prvního listu korintským křesťanům v dnešním druhém čtení obrací na tamější „členy církevní obce, kteří byli posvěceni v Kristu Ježíši a povoláni do stavu svatých“. /1 Kor 1,1-3/. Nejde však o nějaký vznešený či nadnesený způsob titulování, ale skutečný stav, který má své odůvodnění v souvislostech křesťanské věrouky.

Patřit do církve, tvořit církev a být církví člověka obohacuje takovými rysy, které jej jasně odlišují ode všech náboženských, národnostních, politických nebo kulturních seskupení v dějinách. /KKC 782/ Boží lid nelze nějak začlenit, podřídít jako vlastnictví jinému národu či jakékoliv instituci. Jde o „rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý“ (1 Petr 2,9).

Do tohoto lidu se člověk rodí shůry, „z vody a Duchu „ (Jan 3-5), tedy vírou v Krista a křtem, ne tělesným narozením. Člověk je tímto znovuzrozením naprosto nezaslouženě omilostněn, obdarován – „posvěcen v Kristu Ježíši“ /1 Kor 1,1-3/, jak dnes slyšíme ze slov apoštola. Pán Ježíš je HLAVOU tohoto lidu. Pomazání Mesiáše, Duch svatý, stéká z hlavy na TĚLO, proto je tento lid „mesiášským lidem“.

Z tohoto vztahu plyne nesmírná důstojnost a svoboda Božích dětí. V jejich srdci přebývá Duch svatý jako v chrámu. Nikdo z nás se tedy vůbec nemusí stydět za své spojení s církví a má důvod ke zdravému sebevědomí. Hloupé a primitivní výpady proti naší příslušnosti k Božímu lidu můžeme vnímat z velkým nadhledem. Nemáme si však zároveň pouze libovat ve svém postavení, ale vzít naprosto důsledně jako prvořadý úkol nové přikázání – MILOVAT tak, jak nás miloval Kristus. /Jan 13,34/ Máme totiž poslání být solí země a světlem světa. /Mt 5,13-16/ , být pro celé lidské pokolení zárodkem jednoty, naděje a spásy. /LG 9/ Zároveň nesmíme ztratit ze zřetele věčný CÍL Božího království – církve, které sám Bůh jejím založením zahájil na zemi a které se má dále šířit, dokud je také nedokoná on sám na konci času.“ /LG 9/.

Lid, do něhož patříme je kněžský, prorocký a královský. Jde o poslání a službu, kterou předznamenal a dokonale naznačil náš Pán.

Účast na Kristově kněžském povolání se uskutečňuje naším znovuzrozením a pomazáním od Duchu svatého. Jsme posvěceni na duchovní chrám a na svaté kněžstvo.“ Tím se v nás oslavuje Bůh. Stáváme se viditelným znamením Boží přítomnosti. Jako se šíří oheň od jedné svíce

k dalším, tak se má rozvíjet posvěcení, které pochází od Boha. Dar je od Boha, věřící svým napojením na Kristovo kněžství, nositelem a nástrojem Božího Daru.

Podíl na prorockém poslání Pána Ježíše máme vidět v nadpřirozeném smyslu víry, který máme jako celý lid, laikové i hierarchie, když „neúchylně lneme k 'víře jednou provždy křesťanům svěřené'“, když prohlubujeme její chápání a stáváme se Kristovými svědky uprostřed tohoto světa. /KKC 785/ Nemusíme tedy zrovna oplývat mimořádným darem prorokování ve smyslu předpovídání budoucích událostí. Kdo žije v církvi, ten se nepřestává celý život ptát, jaký je její skutečný obsah víry a nepodléhá dobovým módním názorovým vlnám.

Kristova královská služba je v souladu s jeho mocí přitahovat k sobě svou smrtí a svým vzkříšením všechny lidi. I když je král a pán celého vesmíru, stal se služebníkem všech. Pro křesťana „kralovat“ znamená „sloužit“ Kristu, především v „chudých a trpících“, v nichž církev „vidí obraz svého chudého trpícího zakladatele“ /LG 8/ Programem Božího království, s nímž se chceme stále ztotožňovat je tedy obětavá a nezištná služba. Kdo slouží, ten kraluje.

Církev žije v tak úzkém spojení s Kristem, že je možné ji chápat jako Kristovo Tělo. Svůj vztah k těm, kteří jej budou následovat charakterizuje těmito slovy: „Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás..Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti“ (Jan 15,4-5). Ve svátosti Eucharistie se pak uskutečňuje toto spojení podle Kristova výroku: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm“ (Jan 6,36). Přirovnání církve k tělu nenaznačuje pouhé shromáždění kolem něho, ale sjednocení v něm, v jednom Těle. Důsledkem tohoto sjednocení v Kristu je bohatá pestrost jednotlivých údů a úkolů, které ukazují rozmanitou plodnost církve v nejrůznějších formách života a činnosti. Kristus se stará o náš růst, rozděluje ve svém Těle, to je v církvi, dary a služby, kterými si navzájem pomáháme na cestě ke spáse. Proto nemáme zanedbat a promarnit hřivny, které jsou určeny ke službě.

Církev je neposkvrněnou snoubenkou neposkvrněného Beránka; kterou si Kristus zamiloval a vydal sám sebe za ni, „aby ji posvětil“ (Ef 5,25-26); spojil se s ní věčnou smlouvou a nepřestává se o ni starat jako o vlastní tělo. /KKC 790-796/

Pius XII. píše v encyklice *Mystici Corporis*: „Skutečnost, že všechny části Těla jsou spojeny jak mezi sebou, tak se svou nejvyšší hlavou, je třeba přičítat Kristovu Duchu, jako skrytému zdroji, protože přebývá celý v hlavě, celý v Těle a celý v každém z jeho údů.“ /DS 3808/

Církev je chrámem Ducha svatého. (2 Kor 6,16). On nejrůznějším způsobem působí při budování celého Těla v lásce: skrze Boží slovo, skrze křest, skrze ostatní svátosti, které dávají růst údům Kristovým a uzdravují je; skrze „milost danou apoštolům“, jež mezi těmito dary zaujímá první místo, skrze ctnosti, které uschopňují ke správnému jednání, a konečně skrze rozmanité zvláštní milosti (nazývané „charismata“), které slouží k užitku církve a mají prospívat lidem a potřebám světa. KKC 797-810/

V dnešním úryvku evangelia svědčí svatý Jan Křtitel o Kristu – Pomazaném: „Viděl jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm...“(Jan 1,32). V Pánu Ježíši i v církvi je trvale přítomen Duch pravdy, lásky, odpuštění a věčného života. Bez něho je církev nemyslitelná. S ním všechno možné překonáme a v duchovním boji o spásu můžeme zvítězit. S jeho pomocí jsme teprve schopni chápat, kam patříme, kým jsme, kde je náš domov zde na zemi i na věčnosti.

V jeho světle a síle ať se nám daří prožívat další rok Páně 2008.

Homilie na 2. neděli v mezidobí P.L.

Liturgický kalendář

1. úterý	Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE – zasvěcený svátek
2. středa	Památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve
6. neděle	Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ – doporučený svátek
13. neděle	Svátek Křtu Páně

14. pondělí	Sv. Gotfrída, řeholníka
17. čtvrtek	Památka sv. Antonína, opata
18. pátek	Památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů
20. neděle	2. neděle v mezidobí
21. pondělí	Památka sv. Anežky Římské, panny a mučednice
24. čtvrtek	Památka sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve
25. pátek	Svátek Obrácení sv. Pavla, apoštola
26. sobota	Památka sv. Timoteje a Tita, biskupů
27. neděle	3. neděle v mezidobí
28. pondělí	Památka sv. Tomáše Advinského, kněze a učitele církve
31. čtvrtek	Památka sv. Jana Boska, kněze

Oznámení

- ✓ **Další biblická katecheze bude v sobotu 5. a 26. ledna po večerních bohoslužbách** ve farním sále sv. Jana Nep.
- ✓ **Promítání filmu bude v sobotu 12. ledna po večerních bohoslužbách** ve farním sále sv. Jana Nep.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 14. prosince 2007 v kostele Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, Vít Bobysud, Václav Dráb, Jan Havel, Stanislav Hojek, MUDr. Horáková, Jan Nekula a Stanislav Dobeš

Program: 1. Kontrola minulého zápisu
2. Technické záležitosti
3. Farní činnost

Ad 1. Podle jednotlivých bodů byl projednán zápis ze schůze z 9. listopadu s pozorností zaměřenou zejména na problematiku stavebních úprav a oprav střechy kostela sv. Jana. Tyto záležitosti jsou velice náročné, časově i na nutných finančních nákladech, přesto práce probíhají vcelku úspěšně.

Ad 2. Při dalším pokračování této náročné činnosti je nutně zapotřebí přehledně uspořádat veškerou stavební a úřední dokumentaci kostela sv. Jana a uvést ji do souladu s novými podmínkami a předpisy. V záležitosti se intenzivně angažuje Ing Vít Bobysud a Ing Václav Dráb spolu se stav Havlem a ovšem v úzké spolupráci se správcem farnosti P. Lohelem. Podle potřeby do řešení zapojí ještě další pracovníky, aby byly potřebné problémy řešeny v předepsaných termínech a bylo též možno závčas požádat o finanční granty na příslušných úředních místech. Organizace celé záležitosti, směřující k uspořádání dokumentace se ujal Ing Vítek Bobysud.

Ten rovněž informoval o svém zjištění výše nákladů, potřebných k žádoucí úpravě hrobu zakladatele kostela sv. Jana P. Václava Chlumského. Hrob je na košířském hřbitově Na Kotlářce a k jeho zvelebení by bylo vhodné, vybudovat na něm min. žulový rám s pomníčkem a ev krycí kamennou deskou vč příslušného nápisu. Podle nezávazného zjištění u vhodné kamenické firmy je možno věc realizovat s vynaložením nákladů ve výši mezi 30 – 66 tis Kč

(v cenách platných v současné době). Úpravu hrobu je možno provést také na etapy, podle peněz, které na to bude mít farnost k dispozici. Cenová nabídka je přiložena a založena je u zápisu.

Ad 3. V závěru byla projednávány možnosti farního poutního zájezdu a to na jarní období příštího roku. Nejbližší aktivitou však bude akce Tříkrálové sbírky, které se v minulých letech ujímala vždy naše skupina mladých farníků. Nejinak tomu bude i letos, resp na začátku ledna roku 2008. Organizace se ujme Ing Vašek Dráb.

Příští schůze je svolán na pátek 11. ledna 2008 v domečku u kostela Nejsvětější Trojice v Košířích v obvyklou hodinu.

Zapsal

Stanislav Dobeš

Jak jsem díky našemu Pateru Lohelovi (ne)vyhrál láhev vína.

Asi před deseti či jedenácti lety mne oslovil jeden můj známý, praktikující neznaboh, jakých je u nás, žel, mnoho. Kdysi můj spolužák se mne snažil ohromit zprávou, že náš starý „farář“ (tak on nazývá všechny kněze bez výjimky) bude vyměněn za mladšího. Znal i jeho jméno, říkal že prý se jmenuje Pavel Klicpera, nebo Stroupežnický, nebo tak nějak. Věděl jsem, že tehdejší náš Pater Verner má vskutku odejít na Vyšehrad a také jsem od něho věděl, že jeho nástupcem bude kněz premonstrát ze strahovského kláštera. Jeho jméno mi P. Verner zmínil, takže jsem věděl přesně, že je to s tím jménem jinak. Ten můj nezvaný rádoby informátor asi někde jméno našeho Patera zaslechl, snad ale špatně poslouchal, nevím. Ovšem, jména Pavel Klicpera a Lohel Klindera se navzájem poněkud podobají, takže šlo zřejmě o přeslechnutí. Jak se mu tam ale připletlo jméno Stroupežnický, zůstává mi záhadou. Svůj omyl však můj přítel nechtěl za žádnou cenu připustit a ve své neodbytnosti mi nabízel sázku o láhev vína. Jeho nabídku jsem odmítl, ale když stále naléhal, se sázkou jsem nakonec souhlasil, hlavně proto, abych už měl od něho pokoj.

Po krátké době pak náš P. Lohel skutečně naši farnost od P. Vernera převzal a jak známo, k naší radosti u nás působí dodnes. Můj „informovaný“ spolužák se mi však od té doby vyhýbá, takže k předání vyhraného vína dosud nedošlo a myslím, že asi už ani nedojde. Nu což, žádná škoda.

Závěrem ještě podotýkám, že tuto příhodu jsem dosud nikomu, ani P. Lohelovi, nevyprávěl.

Prosinec 2007

Stanislav Dobeš

Relikviář sv. Maura

Relikviář je schránka na ostatky svatých. Tento je významný svým původem i typem. Patří do skupiny domečkových relikviářů, kterým se prokazovala zvláště v minulosti veliká úcta a je jich na celém světě jen několik.

V nejstarších dobách byly relikvie svatých ukládány pod oltář nebo vkládány do oltářní desky. Do oltářní desky jsou umístěny dodnes. S přibývajícím počtem kostelů rostl i zájem o relikvie a ostatky svatých se proto začaly dělit na malé části.

Nejprve byly relikvie vkládány do textilních váčků, později se začal na schránky používat trvanlivější materiál jako dřevo a kov. Začaly se vyrábět relikviáře ve tvaru křížů, monstrancí, medailonů, domečků atd. Jejich tvar se měnil podle uměleckého cítění doby a někdy také podle toho, kterou část těla relikviář uchovával. Tak začaly některé relikviáře dostávat podobu hlavy, ruky, nohy, prstu apod. Byly bohatě zdobené zlatem, stříbrem, emailem, drahými kameny, ornamenty i figurálními výjevy.

Největší rozmanitost typů relikviářů přineslo období vrcholného středověku. Po útlumu ve výrobě relikviářů v renesanci nastal opět jejich rozvoj v baroku, kdy se kopírovaly starší typy, avšak provedení a výzdobu přivedlo toto období k vrcholu zdobnosti. V sakrálních prostorách byly relikviáře vždy kladeny na čestná místa a rovněž byly nošeny v procesích.

Relikviář sv. Maura, zhotovený v průběhu 1. čtvrtiny 13. století, je významným a vyspělým dílem pozdně románského zlatnictví. Vychází z výtvarných tradic kolínsko-mosanského zlatnictví posledního desetiletí 12. století a začleňuje se jako přirozený článek do vývoje typu tzv. tumbových (domečkových) relikviářů této oblasti.

V průběhu let sdílel relikviář sv. Maura pohnuté osudy kláštera ve Florennes (Belgie), spojené s nájedzy, požáry a pleněním. Byl však přesto uchráněn před zničením - unikl i při plenění za francouzské revoluce. Krátce poté, patrně po zániku kláštera, se dostal do majetku kolegiátního kostela sv. Gengulfa ve Florennes. Jak vyplývá z archivních dokladů, v této době mu již nebyla věnována žádná pozornost - byl odložen v sakristii mezi starým nábytkem. Zanedbaný a poškozený relikviář zakoupil v roce 1838 od správy místního záduší ve Florennes za 2.500 franků Alfred de Beaufort. Pravděpodobně mezi lety 1847-1851 ho nechal na své náklady za 3.000 franků opravit. V roce 1888 zapůjčili Beaufortové relikviář na výstavu do Bruselu a po jejím skončení ho převezli na své sídlo v Bečově nad Teplou. Platnost prodeje byla dvakrát napadena: v roce 1851 ze strany belgického státu a podruhé v roce 1898, kdy se k žalobě připojila i církev, obec a správa místního záduší. Vlekly spor byl ukončen až v roce 1901 mimosoudním narovnáním a Leopoldem II. bylo stvrzeno bezvýhradné vlastnictví rodu Beaufortů. Když v roce 1945 jako šlechta sympatizující s nacismem a loajální vůči fašistickému Německu museli Beaufortové opustit Československo, zanechali relikviář ukrytý v zásypu podlahy hradní kaple. Ve vlhké zemi zůstal celých 40 let nedostatečně chráněn před korozi a rozpadem.

Čelo relikviáře

V červnu roku 1984 začal občan USA Danny Douglas jednat s čs. státem o legálním vyzvednutí a odkoupení blíže nespécifikované památky, ukryté na našem území za 2. světové války. Během těchto jednání se podařilo vypátrat, kde se památka nachází a že jde o relikviář sv. Maura, jehož poválečné osudy nebyly odborné veřejnosti známé. Dne 5.11.1985 se podařilo kriminalistům relikviář nalézt. Dlouhé roky trvala náročná restaurátorská práce. Po dokončení byly do schránky vloženy zpět ostatky svatých spolu s původní olověnou autentikou a novou z roku 2002, vydanou strahovským opatem.

Jelikož je světec sv. Maur u nás neznámý, objevují se dotazy, jestli skutečně existoval. Při výkladu jsme zjistili, že ano. Sv. Maur byl knězem, který působil v Remeši, v noci přišel do vězení, kde pokřtil uvězněné křesťany a byl spolu s dalšími 50-ti popraven dne 22. srpna. Toto všechno se odehrálo podle některých pramenů za císaře Nerona, podle jiných ke konci 3. století.

O relikviáři jsme se toho dozvěděli ještě více a ještě spoustu toho o něm nevíme. Kdo si chce přečíst něco navíc, může si u Otce Lohela půjčit knížku o relikviáři.

V případě velkého zájmu, bychom mohli vytvořit i prezentaci ve farním sále, neboť máme i CD.

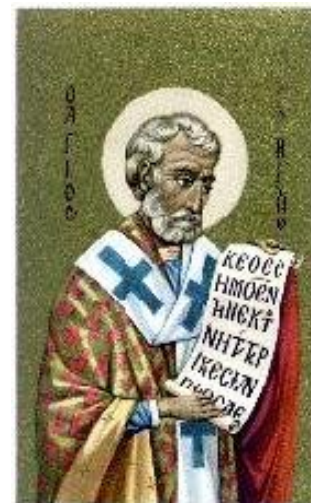
Václav D.

Sv. Bazil a sv. Řehoř Naziánský

biskupové a učitelé církve – památka 2. ledna

Čtvrté století přineslo za císaře Konstantina křesťanské církvi svobodu. Ukázalo se ale také, že se šíří některá nesprávná učení. Nejvíce rozšířené bylo ariánství, které popíralo božství Ježíše Krista. Císaři zasahovali do církevních záležitostí a někteří z nich ariánství podporovali. Ale je to i doba, v níž žilo mnoho význačných světců. Dva z nich si připomínáme 2. ledna. Spolu s bratrem sv. Basila - sv. Řehořem z Nyssy se nazývají "tři velcí kapadočtí otcové". Byli to vynikající teologové. Svým učením o Duchu Svatém připravili koncil v Konstantinopoli, který k nicejskému Vyznání víry připojil část o Duchu Svatém.

Sv. Basil (Veliký) se narodil okolo r. 330 v Cesareji kapadocké (dnešní Kayseri v Turecku). Jeho rodiče byli sv. Basil starší a sv. Emmelie. I tři jeho sourozenci se stali světci. Byl vychován ke zbožnosti a studiu. Studoval v rodné Cesareji, v Konstantinopoli a zejména v Aténách. Tam vzniklo jeho přátelství s Řehořem Naziánským. Po návratu domů se stal učitelem rétoriky, ale začal hledat cestu k hlubšímu

Sv. Řehoř Naziánský

prožívání křesťanství. Navštívil Egypt, Palestinu, Sýrii a Mezopotámii a seznámil se tam s mnišským životem. Po návratu založil na rodinném pozemku klášter, kde mniši žili ve společenství, na rozdíl od o samotě žijících poustevníků. Pro své mnichy sepsal řeholi. Ve východní církvi jiné řehole nevznikly. Basilova pravidla byla jen doplněna. Všichni východní mniši jsou *basiliáni*. Z této řehole čerpal i sv. Benedikt.

Cesarejský biskup Eusebios přesvědčil Basila, aby přijal kněžské svěcení. Bylo to v r. 364. Pak pomáhal svému biskupovi ve správě diecéze. V té době snad vznikla liturgie sv. Basila, která je jednou z liturgií užívaných v byzantském obřadu. R. 370 se stal v Cesareji biskupem. Byl tím i metropolitou Kapadócie a hlavou asi 50 biskupů. V té době musel neustále hájit pravou víru proti ariánům, zejména proti císaři Valensovi. Svým postojem si ale vydobyl jeho úctu. Na pozemcích, které mu císař věnoval, vybudoval město Basiliás, kde byly nemocnice a útulky pro chudé.

Napsal toho mnoho a mnoho se zachovalo podnes. Nejdůležitější jsou Knihy proti Eunomiovi, kde hájí pravou víru proti ariánům. Zemřel 1. ledna r. 379. Papež Benedikt XVI měl letos 4. července o sv. Basilovi promluvu a končil ji slovy: "Byl to člověk, který žil opravdu se zrakem upřeným na Krista, člověk naplněný láskou k bližnímu. Byl plný naděje a radosti z víry a tak ukázal, jak být opravdovým křesťanem."

Sv. Řehoř Naziánský (na Východě nazývaný též Řehoř Teolog) se narodil také okolo r. 330 nedaleko města Nazianzu v Kapadóci. Velký vliv na něj měla jeho matka Nonna. Jeho otec, původně pohan, byl později v Nazianzu biskupem. Řehoř studoval v Cesareji Kapadócké, v Cesareji v Palestině, v Alexandrii a v Aténách, kde se sblížil se sv. Basilem. Po návratu r. 356 domů začal toužit po asketickém životě. Odešel proto do mnišského společenství sv. Basila a tam ztrávil 2 až 3 roky. Po návratu domů ho jeho otec biskup sv. Řehoř starší přesvědčil, aby přijal kněžské svěcení. Po několika letech ho Basil, jako cesarejský biskup ustanovil biskupem v Sasimě. Řehoř přijal biskupské svěcení, ale svůj úřad nenastoupil a dělal kodajutora svému otci v Nazianzu. Tam plnil poctivě své povinnosti. Přesto tato epizoda vnesla jistý stín mezi něho a Basila. Od r. 375 žil opět asi 3 roky v klášteře.

Krátce po Basilově smrti se stal císařem Theodosius a nastalo jisté uvolnění. Na žádost katolických věřících v Konstantinopoli, kde vládli asi 30 let ariáni, se stal jejich biskupem. Postavil kapli Anastasia (Vzkříšení). Stal se známým pro svá kázání o Nejsvětější Trojici. Ale zakusil od ariánů i mnoho pronásledování. V r. 380 ho císař ustanovil patriarchou v Konstantinopoli. V r. 381 se zde konal koncil, jehmuž nějakou dobu předsedal. Stále měl mnoho nepřátel, kteří ho napadali. A proto, aby zajistil klid, po skvělém kázání na rozloučenou, odstoupil z místa patriarchy i z předsednictví koncilu. Odešel do Nazianzu, kde spravoval diecézi do r. 383, kdy tam byl ustanoven biskupem Eulalius.

Pak se usadil ve svém rodišti. Zde v klidu napsal většinu svých básní (např. vlastní životopis) a listů. Tam zemřel r. 389.

Stojí za to se zmínit, že byl oblíbeným autorem našeho věrozvěsta Konstantina – Cyrila.

Podle pramenů na Internetu a Franzen: Malé církevní dějiny.

MP

OKÉNKO VÍRY

Věřím v Ducha svatého

136. Co církev vyjadřuje vyznáním: Věřím v Ducha Svatého?

Věřit v Ducha Svatého znamená vyznávat, že Duch Svatý je třetí osoba Nejsvětější Trojice, že vychází z Otce i Syna a „je s Otcem i synem zároveň uctíván a oslavován“. Duch Svatý byl „poslán do našich srdcí“ (Gal 4,6), abychom přijali nový život Božích dětí.

137. Proč jsou posláni Syna a Ducha neodlučitelná?

Syn a Duch v nedílné trojici jsou odlišní, ale neodlučitelní. Od počátku až do skonání časů, když Bůh posílá svého Syna, posílá i svého Ducha, který nás sjednocuje s Kristem ve víře, abychom jako adoptivní děti mohli nazývat Boha „Otcem“ (Řím 8,15). Duch je neviditelný, ale poznáváme ho v jeho působení, když nám zjevuje Slovo a když působí v církvi.

138. Jak je Duch Svatý nazýván?

„Duch svatý“ je vlastní jméno třetí osoby Nejsvětější Trojice. Ježíš ho také nazývá: Přímluvce (Utěšitel, Zastánce) a Duch pravdy. Nový zákon užívá také pojmenování: Duch Kristův, Duch Páně, Duch Boží, Duch slávy, Duch zaslíbení.

139. Jakými symboly je Duch Svatý zobrazován?

Symbolů Ducha svatého je mnoho: *živá voda*, která vyvěrá z probodeného Kristova srdce a napájí pokřtěné; *pomazání olejem*, jež je svátostným znamením biřmování; *oheň*, který proměňuje vše, čeho se dotkne; *oblak*, temný nebo zářivý, v němž se zjevuje Boží sláva; *vkládání rukou*, jímž je předáván Duch; *holubice*, v jejíž podobě Duch Svatý sestupuje při křtu na Krista a zůstává v něm.

140. Co znamená, že Duch „mluvil ústy proroků“?

Výrazem *proroci* se míní ti, které Duch svatý inspiroval, aby mluvili jménem Boha. Duch přivádí proroctví Starého zákona k naplnění v Kristu, jehož tajemství odhaluje v Novém zákoně.

141. Co Duch svatý působí v Janu Křtiteli?

Duch naplňuje Jana Křtitele, posledního proroka Starého zákona, a vede ho, „by připravil Pánu ochotný lid“ (Lk 1,17) a hlásal příchod Krista, Božího Syna; toho, na něhož před jeho zraky sestupoval Duch a zůstával v něm, „toho, který křtí Duchem svatým“ (Jan 1,33).

142. Jaké je dílo Ducha v Marii?

V Marii Duch svatý naplňuje očekávání a přípravy Starého zákona na příchod Krista. Jedinečným způsobem ji naplňuje milostí a její panenství činí plodným, aby porodila vtěleného Božího Syna. Skrze Ducha se Maria stává matkou „úplného Krista“, to je Ježíše, hlavy, a jeho těla, církve. Proto Maria zůstává s Dvanácti v den letnic, kdy Duch zahajuje „poslední časy“ veřejným vystoupením církve.

Náš duchovní Otec,
P. Lohelius Zdeněk Klindera, Th.D., O.Praem.
očíma svých farníků u příležitosti 50. narozenin

P. Lohelius neúnavně pracuje pro spásu svěřených duší košířské farnosti.

Provází své farníky celým pozemským životem udílením svátostí: křtí novorozence i dospělé, připravuje na biřmování, uděluje rozhřešení ve svátosti smíření, oddává manželské páry, udílí svátost nemocných, doprovází zemřelé na poslední životní cestě. A samozřejmě vyučuje, káže při bohoslužbách, organizuje katechetické kroužky a všemožně se snaží udržovat živé farní společenství...

A jak vidí jeho činnost stádce pro které pracuje? To nám naznačí několik postřehů.

- Skvělý průvodce liturgií, výmluvný a věroučně fundovaný kazatel, excelentní zpěvák
Návštěvníci košířských kostelů
- Výborný zpovědník! Laskavý, chápavý, moudrý a povzbuzující průvodce duchovním životem
Košířští kajícíci
- Láskyplně udílí svátosti ,provází své farníky životem přes svatby, narození dětí až po nemoci těch starších, které trpělivě navštěvuje a připravuje na odchod na věčnost (a to i ty"nekošířské" nemocné, které navštěvuje na motolské LDN).
Nemocní v jeho péči
- Obnovitel tradičních letních poutí v kapli P.Marie Nanebevzaté na Klamovce o jejíž rekonstrukci jako barokního skvostu se zasloužil a ze které opět učinil důstojný dům Boží s pravidelnými bohoslužbami
Košířští farníci a mariánští poutníci nejen z Košíř

- Starostlivý a neúnavný pečovatel o košířské kostely a jejich údržbu.

Košířský „údržbářský tým“

- Náročný, ale laskavý „šéf“. Vděčný za každou pomoc, ochotný přijímat, diskutovat a realizovat všechny iniciativy ke zvelebení kostelů košířské farnosti

Farní pečovatelky o košířské kostely a jejich šatníky“

- Dobře připravený organizátor a průvodce pravidelných poutních výprav. Vtipný, humorný, výborně kombinující duchovní slovo s oddechovými aktivitami.

Pravidelní účastníci poutních zájezdů košířské farnosti

- Věrný účastník všech mládežnických akcí, kde funguje i jako řidič, který obětavě zabezpečuje přesuny opěšalých mládežníků včetně jejich potomků.

Poněkud odrostlí mládežníci

Od doby, kdy jsem před několika lety kývnul na to, že pomohu při vydávání farního listu, poznal jsem Otce Lohela blíže. Pokud chtěl, abych něco napsal, řekl vlídně: „Nemohl byste se podívat na...“ Na otázky odpovídal trpělivě. Nápadů má stále dostatek a ví si se vším rady. Je vidět, že zná opravdu mnoho...

Práger Milan, redakční rada FI

Výzva pro všechny farníky k modlitbám za P. Lohela

P. Lohel je člověk, který miluje Boha, žije stále s Ním a Boha vyzařuje. O něm platí slova, která říká Pán Ježíš svaté sestře Faustyně: „Oznam, moje dceru, že jsem plný lásky a smilování: každý, kdo se ke mně přiblíží s důvěrou, obdrží moji milost v takové hojnosti, že nebude schopen ji pojmout a bude ji vyzařovat i na druhé lidi“.

A jaký by měl být dárek farníků k jeho narozeninám?

Modlit se za P. Lohela denně, několik vteřin, krátkou modlitbičku od sv. Terezie z Lisieux:

**Žít z Lásky, znamená můj božský Pane,
prosit Tě, abys knězi oheň vлил
do duše svatě, at' se čistší stane
než andělé, jimiž se obklopil.**

(Básně sv. Terezie z Lisieux: Báseň jen z Lásky žít)

Pane, děkujeme Ti, že máme mezi sebou kněze... tak se modlíáme po mši svaté.

Kéž on-kněž- i my-farníci ještě dlouho žijeme v této symbióze!

Je nyní skvělý, neboť dojrál. Umí a je přesvědčivý, vzorný, hodný a dobrý.

Má v sobě kvas a chuť zapalovat, bojovat a vítězit ve všech oborech své činnosti, kterých není málo. Jen tak namátkou: je výborný hráč na kytaru a flétnu, člen hudební skupiny, skvěle zpívá, je fotbalový reprezentant, dobrý tenista a volejbalista, milovník karetního mariáše atd. atd.

Přejme mu tedy do dalších let tutěž chuť pást své ovečky a drtivě porážet své protivníky.

At' Vám to, PADRE, střílí, bouchá, ale i ladí a hladí!

Farník Nekula Jan

AD MULTOS ANNOS!

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Tech. red.: J. Brůček

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné